

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **O. L.**, zastoupený Mgr. Kateřinou Lukáčovou, advokátkou, sídlem Reální 172/2, Ostrava, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. července 2019 č. j. CPR-14752-3/ČJ-2019-930310-V236, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. září 2019 č. j. 41 A 54/2019 – 17,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství Jihomoravského kraje ze dne 27. února 2019 č. j. KRPB-48204-18/ČJ-2019-060022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, spojené se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie po dobu jednoho roku. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví. Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítl v záhlaví označeným rozsudkem žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného.

[2] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel uvedl, že mu v důsledku vyhoštění z území České republiky a také s ohledem na to, že byl rozhodnutím krajského soudu zkrácen a dotčen na svých právech, hrozí nenahraditelná újma.

[3] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnosti odkladný účinek. Nejvyššímu správnímu soudu je však dána možnost jej na návrh stěžovatele přiznat za přiměřeného užití ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

[4] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného*

účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Nejvyšší správní soud připomíná, že „poskytnutí odkladného účinku má mimořádný charakter: soud tu totiž před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy” (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. prosince 2003 č. j. 7 A 115/2002 - 67, č. 760/2006 Sb. NSS).

[6] V žádosti o přiznání odkladného účinku je proto nutné vyličit individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného rozhodnutí odůvodňují (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. ledna 2016 č. j. 2 Azs 271/2015 - 32).

[7] Stěžovatel však neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jeho situace patří mezi ty ojedinělé případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen, a ani Nejvyšší správní soud takové okolnosti ze spisů nezjistil. Hrozbu nenahraditelné újmy stěžovatel spatřuje v nuceném opuštění území České republiky. Aby mohlo být návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno, musely by k pouhé existenci pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění přistoupit další okolnosti (například skutečnost, že v České republice pobývají i nezletilé děti cizince, jako tomu bylo ve věci rozhodované Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Azs 88/2018). Stěžovatel sice v případě svého nuceného opuštění České republiky, resp. Evropské unie utrpí zásah do své právní sféry v podobě ztížené možnosti osobně se účastnit probíhajícího řízení o kasační stížnosti, popřípadě dalších navazujících řízení, v jeho případě však nejde o újmu citelnou a nenahraditelnou, neboť je zastoupen advokátem a zpravidla v kasačním řízení není prostor pro uplatnění práva na projednání věci v přítomnosti stěžovatele (srov. § 109 odst. 2 s. ř. s.), a pro případ zrušení napadených rozhodnutí vzhledem ke geografické poloze Ukrajiny nelze mít za nepřekonatelnou překážku případný návrat stěžovatele prostřednictvím krátkodobé návštěvy v režimu bezvízového styku [s účinností od 11. června 2017 byla zrušena vízová povinnost občanů Ukrajiny v schengenském prostoru za podmínek stanovených v nařízení Rady (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850, resp. v současnosti za podmínek stanovených v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni].

[8] Důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze spatřovat ani ve skutečnosti, že se stěžovatel cítí být zkrácen na svých právech tím, že krajský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného. V opačném případě by musel být odkladný účinek přiznáván každé kasační stížnosti, neboť důvodem pro její podání je právě nesouhlas stěžovatele s rozhodnutím krajského soudu.

[9] Nejvyšší správní soud proto odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu